

" Ik ben een witte neger (deel 3)"

Ik ben een witte neger (deel 3)

En in antwoord op Uw verzoek, meneer B., over toelichting op die opwaaiende zomerjurken en geruite jasjes, in winden die waaien waar ze willen, waar U zo'n prijs op stelt als vrije vuchten kunstariest met al Uw verhalen over de Da Vinci code, die absolute nonsens, daar ben ik al helemaal niet van gediend, dat had U uit uw zelf toch kunnen weten bij Uw eigen, want voor dat soort onzinnige geestigheden en mystieke verzinsels, daar ben ik als romanties beeldend kunstenaar en geboren onder The Sign Of Scorpio als doorgewinterde sexuel obsédé ondanks alles toch veel te verstandig, nuchter, beschaafd en ingetogen voor, behalve wanneer ik de (boven)aardse maangodin benader.

Ik ben daarom ook meer een kattenman, dan een hondenman.

Ik kan de lezer(es) wel even verklappen dat mijn wederhelft en ik exact dat mannetje en dat vrouwtje uit het weerhuisje zijn.

U weet wel.

Ga ik naar buiten, gaat zij naar binnen en vice versa.

Geen probleem hoor, zo houd je het rustig en draaglijk die echtvereniging, dat is iets anders dan de speeltuin vereniging van het Mariotteplein in Amsterdam Watergraafsmeer tegenover de familie Deute kom op nummer zeventien waar het in huis altijd leek te regenen.

Rainy Day Women. De griffermeerde familie donderwolk.

Zo gaat het toch in het volle leven?

De een klimt naar boven op de maatschappelijke ladder, de ander met even veel vreugde naar beneden en komt niet weerom.

Berend Botje. In een roeiboot naar de horizon. Zoals in een van die films naar een boekje van Heeresma. De film was beter dan het boek naar mijn smaak. De regisseur en producent van die film heb ik eenmaal ontmoet. Bas van der Lecq. Is onderdehand ook al lang weer begra ven en morsdood. Hij wilde een paar schilderijen van Chris van Geest en mij in zijn film hebben als decoratie. Wandversiering, beeldig beeldend behang in zoverre ze van kleur bij het driezitsbankstel pasten. Toen ik begon over het honorarium en de auteursrechten die ik vast gelegd wilde zien haakte hij af. Amateurisme troef die acteurswereld. Onaangenaam, ijdel volk.

Ik zei hem: "Alle acteurs, actreutels, lichtmensen, scriptgirls, cutters, sjouwer mannen, muzi kanten, weet ik veel wie nog meer worden betaald. Waarom wij dan niet? Krijg nou gauw tietten!"

Hij mompelde iets van het niet toe reikende budget en zijn smalle beurs. Hoe hij ergens op drie hoog in een achterbuurt woonde en dat de contributie van het COC ook niets misselijk was. Dat het roze leven in de hoofdstad de gemiddelde homosuweel kapitalen kostte om aan zijn onbedwingbare neeigingeen tegenmoet te komen want alleen met je kaal geschoren lul in je hand kwam je niet ver in homo land, dat was verleden tijd.

Ik had het geld van die film toen helemaal niet nodig, maar vond het een principe kwestie.

Ik zei heel rustig, maar toch wat vanuit de hoogte:

"Nou, meneer, dan komt U toch gewoon terug als brenger van het goede nieuws van een over schrijdend budget met een zak vol geld voor ons? De staat betaalt! Simpel toch? En verder is het voor mij nu gewoon van Cut wat de onderhandelingen betreffen! En zelfs als homosuwele filmer weet U wat Cut betekent, want een film is alleen Cut als er Cut op staat! " zei ik in 1975 in Amsterdam, op die benauwde bovenverdieping aan de Korte Leidesedwardsstraat, waar Elsje, de zoveelste getourmenteerde vriendin van de zuurrealistische schilder Chris alle wasgoed voor het gemak op de versleten lederen sofas had liggen, dat ruimt zo lekker op.

De filmer in zijn kekke leren jasje vond mij zo brutaal als de beul en geen echt lekker jonge tje om bij zijn pielemuisje te pakken, een ordinaar sstuk vreten die bij alles Kut riep, hoorde ik achteraf van derden, maar dat deed hij zelf ook bij opnames op de filmset dus de homosuwele pot verwijt weer eens de hetero ketel dat ie kut roept.

De filmer had het verschil tussen Cut en Kut gewoon moeten weten na zes jaar film academie waar charmeur Hans Klap directeur van was. Die filmer is intussen al lang overleden aan een bekende terminale ziekte waar tot voor kort geen terugkeer naar het land der levenden moge lijk was en de uiterst aimabele Hans Klap ook, die heeft zich een breuk geneukt met vrijwel elke Nederlandse actrice tot en met Kitty C., de Anna Magnini van het vaderlandse doek en ook nog een hartinfarct gerookt en gezopen, hoorde ik van de in haar jeugd zeer aantrekke lijke Marlou, hetgeen haar zeer verdroot. Ik ben de naam van al die filmers trouwens kwijt, maar kan het indirect wel even opzoeken als U in de lobby wacht.

Ik vind het een vreselijk mens, die Kitty Courbois, een viswijf met een stem om cokes mee te kloppen. Totale afgang dat zo'n actrice met pretenties in een VPRO programma Opoe Hondje speelt.

Laat ik het ergens anders over hebben. Zo slaap ik meestal in een van de kamers boven en zij beneden om de echtelijke vrede voor lopig nog even te bewaren. Ik slaap licht en snurksters zijn bepaaldelijk bij mij aan een verkeerd adres. Ik houd het liever rustig. Snokkend en snork end door het leven? Mij niet gezien.

© januari 2011, fredvanderwal, BasicPublishing.nl